

Nummer 17

1. September 1906.

55. Aargang

Vidnesbyrd.

(Af Præs. Joseph F. Smith i de Unge Uddannelses Forenings Møde
i „Assembly Hall“, Salt Lake City.)

Seg ønsker at sige nogle Ord til Eder, og indprente nogle Ting i de unge Mænds og Kvinders Sind, der høre til Uddannelsesforeningerne, og ligeledes deres Forældre og Venner, som ere til Stede her i Dag. Vi have baaret vore Vidnesbyrd om Profeten Joseph Smiths Missons Guddommelighed og om hans Kaldelses Retmæssighed. Vi have ligeledes baaret Vidnesbyrd om hans Efterfølgeres — Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow — Kaldelses Retmæssighed til at fortsætte den af Profeten Joseph Smith paabegyndte Herrens Gerning. Vi have vidnet om disse Mænds Ærlighed, Dyd, Tro, Trofasthed og Oprigtighed. Og hvorfor have vi givet disse Ting særdeles Opmærksomhed? Det er fordi disse Mænd ere blevne brugte som Skydeskiver for alle Kirkens Fjenders Pile lige fra Begyndelsen. Kristus blev gjort til en Skydeskive i sine Dage af de hykleriske Sadducæer og Phariseer, og intet, som de kunde tænke paa, var holdt for ondskabsfuldt og slet at beskylde ham for eller sige om ham. De bleve ikke tilfredse med, hvad de kunde sige om ham med al den Bitterhed, de holdt i deres Hjerter imod ham, indtil de korsfæstede ham; og for at de maatte faa ham korsfæstet — ham som var uden Synd, som var fuldkommen, som var sendt af Gud for at frelse Verden, og som saaledes elskede Verden, at han vilde lade sit Liv for den — for at de saaledes kunde

faa deres ugrundede Had til ham tilfredsstillet, raabte de: „Lad hans Blod komme over os og vore Børn; lad Barnabas løs, men forskæft Jesus“, som var uden Skyld. Og Frelseren, den uskyldige og af Verden ubesmitte, endog i sin Dødskamp paa Korset var saa bedrøvet over Folkets Ondskab, der berøvede ham Livet, at han udbrød: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke hvad de gøre.“ Det har været den samme onde Aand, der har forfulgt og fordømt uden Skyld Joseph Smith og hans Efterfølgere fra Begyndelsen til nu. Den har aldrig ophørt dermed og vil aldrig ophøre, saalænge Satan holder Herredømme og Ondskab fylde Menneftenes Hjerter. Og derfor bære vi vore Vidnesbyrd om disse Mænds Missions Guddommelighed. Vi vidne om, at de vare gode Mænd. Vi have været i Omgang med dem; vi have set og hørt dem; vi have boet hos dem og vide, hvad vi tale om, idet vi sige, de vare saa syndsfrie og rene af Hjerter, som nogenfinde have levet paa Jorden, efter vort bedste Kendskab og Dømmeme. Dog besylder Verden dem for at være daarlige: „Bort med dem, lad dem forskæfte; lad dem ødelægge, og lad deres Tilhængere udryddes!“ De sige, at dette Folk er en Skamplet paa Nationen, medens der i Sandhed ikke findes noget Samfund paa Jorden, der holder sig Jesu Kristi Lære saa efterrettelig som de Sidste-Dages Hellige, søg hvor man vil. Og dette er fordi de have annammet Kristi Evangelium og hans Aand i deres Hjerter, og hans Vidnesbyrd, hvilket er Profetiens Aand. Det er fordi de følge i deres Leders Fodspor; fordi de have faaet et Vidnesbyrd i deres Hjerter om, at Gud har aabenbaret sine Sandheder til Verden ved disse Mænd. Det er fordi de elske Sandhed, Dyd og Oprigtighed, og Standhaftighed i det, som er godt. De elske og have Omsorg for hverandre. Børnene elske Forældrene, og disse elske Børnene og drage Omsorg for dem, bede til Gud for dem, at de maa vandre paa Herrens Veje og holde sig rene og ubesmitte for Verdens Daarligheder. Fædre og Mødre med Hjerter fulde af Vængsel, fulde af Kærlighed for deres Børn, bede til Gud for dem Morgen og Aften; ja, næsten uafsladeligt ere deres Hjerter henvendte i Bøn til Gud: Fader, velsign vore Sønner og Døtre; hjælp os at lede dem paa rette Veje, at holde dem fra Overtrædelse af dine Love og fri fra Synd; at holde dem rene og hellige for dig; at de ikke skulle deltage i Verdens Ondskab og Laster, men holde sig fri fra enhver fordærvende Indflydelse, fra enhver Magt, der vilde lede disse Børn af dine Tjenere og Tjenerinder — der have gjort saa mange Dødsfælder for dem — bort fra Pligtens Sti.

Undres jeg over, at disse gode unge Mænd staa frem og vidne for os, at Evangeliets Aand fylde deres Sjæl? O, hvor det fylde min Sjæl med Glæde og Tilfredshed; det bringer Taarer i mine Øjne og fylde min Sjæl med Kærlighed, naar jeg ser disse unge Mænd og Kvinder — Zions ædle Sønner og Døtre — staa frem og erklære:

„Vi ville støtte dig for Sandhedens Skyld; vi ville ikke forlade dig; vi ere eet med dig; vi have Tillid til din Oprigtighed; vi ville ære dig og ingenlunde forlade dig; men vi ville følge dig og adlyde dine Raad, følge det Eksempel, du sætter os.“ Takket være Herren for disse unge Mænd og Kvinder. Gud velsigne dem. (Her afbrød Præsidenten sin Tale, medens hans Dñe, saavel som mange af hans Tilhøreres, vædedes af Glædestaarer.)

Jeg tror ikke der er nogen Ting i Verden, der vilde bedrøve mig saa meget og volde min Sjæl saa stor Sorg og bringe den et saa næsten ulægeligt Saar, som at se mine Børn vende sig bort fra Jesu Kristi Evangelium; thi jeg veed, at det er en Guds Kraft til Saliggørelse til hver den, som tror og vil adlyde det. Undskyld min Svaghed — og det er heller ikke aldeles en Svaghed, som bringer Taarer til mine Dñe. Jeg tror det kan tilbels styldes den Alvorlighed, hvormed jeg taler, min Tros Fasthed og Inderligheden af den Kærlighed, jeg har for disse Børn af ærlige og gode Forældre og gode Sidste-Dages Hellige — ja og for de gode Børn, hvis Forældre ikke altid ere saa trofaste og saa taknemmelige, som de burde være for Guds aabenbarede Sandheder, og som forsømme deres Pligter. Jeg takker min himmelske Fader for denne Følelse, thi jeg veed, at Guds Rige er sikkert formedelst deres Inspiration, deres Bistand, deres Trostab og Kærlighed for det, deres Afgtelse og deres Bestræbelser paa at opholde det i Renhed her paa Jorden. Vi tale om Frelseren, Guds Søn, og føle os i Sikkerhed hos ham, og vore Forhaabninger ere byggede paa Guds evige Sandheders Grundvold, naar Kristi Aand har Bolig i vore Hjerter.

Jeg vil sige til mine Brødre og Søstre, at hvis der findes en Mand i hele Verden, der har ladet Kristi Kærlighed synke dybere og med mere Kraft ind i sin Sjæl end jeg, saa vilde jeg gerne se ham, og vilde ønske at være i Dmgang med en saadan Mand. Sandelig er Kristus min Sjæls Frelser, Mennefteslægtens Frelser. Han har ladet sit Liv for os, for at vi kunne frelles, og har brudt Dødens og Gravens Baand og byder os at følge ham. Han er gaaet over fra Døden til Livet igen; han har sagt, at han er Vejen til Frelse, Verdens Lys og Liv, og jeg tror det af mit ganfte Hjerter. Ikke alene tror jeg det, men saa vist som jeg veed, at Solen skinner, saa vist veed jeg, at Tro paa ham inspirerer os til det gode og ikke til det onde; og saa vist som jeg veed at hans Aand tilskynder Menneftet til at leve et rent Liv, til Urefrygt, Oprigtighed, Sandsfærdighed og Retfærdighed, og ikke til noget ondt, saa vist veed jeg ogsaa af alle de Beviser, jeg paa nogen Maade kan komme i Hænde, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, Verdens Frelser. Men om jeg med al denne Overbevisning i mit Hjerter, med al denne Kundskab, som jeg har erholdt, standser og ikke gaar videre, hvad godt vilde der komme deraf? Hvad vilde al min Kundskab gavne mig? Intet.

Den vil kun have til Følge, at efterdi jeg har faaet disse Vidnesbyrd, og Anden har vidnet i mit Hjærte om den levende Gud, og at Jesus er Kristus — naar jeg standser her og ikke gaar videre, vil disse Vidnesbyrd bringe mig Herrens Brede og evig Fordømmelse. Hvorfor? Fordi det ikke alene er vor Pligt at forstaa, at Jesus er Kristus, men tillige at bevare hans Nands Indsydhelse i vore Hjærter. Giheller er det nok, at vi have Vidnesbyrdet i vore Hjærter, men vi maa gøre, hvad han har befalet, de Retfærdigheds Gerninger han gjorde, saa at vi maa opnaa den Dphøjelse, der venter de af hans Børn, som ikke alene ere Ordets Hørere men ogsaa dets Gørere. Og de, som standse blot med at høre, ville ikke naa Maalet. „Ikke enhver, som siger til mig, Herre, Herre, skal indkomme i Guds Rige, men den som gør min Faders Willie, som er i Himmelen.“

Frelseren sagde: Mange ville sige til mig paa den Dag, Herre, Herre, have vi ikke profeteret i dit Navn? og i dit Navn have uddrevet Djævlø? og i dit Navn gjort mange Undergerninger? og da vil han sige til dem, „jeg kendte eder aldrig; gaa bort fra mig, I som øve Uretfærdighed.“ Hvorfor? Fordi I med eders Læber sige, I elske mig; I annammede mig med Munden eller med eders Ord, men I gjorde ikke, hvad jeg havde befalet eder; I ombendte eder ikke fra eders Synder; I elskede ikke Gud af eders ganske Hjærte, Sjæl og Sind og eders Næste som eder selv. I lode eder ikke døbe af nogen, som havde Myndighed til at døbe til Syndernes Forladelse. I annammede ikke den Helligaand ved Haandspaalæggelse. I forenede eder ikke med mit Folk. I kom ikke ind i min Faaresti. I ere ikke talte blandt mine Udvalgte, og jeg kender eder ikke. Viger bort fra mig, I som gøre Uret. At kende det gode og ikke gøre det er Synd. Saaledes vil det blive med dem, som alene tro. Dersom I tro, hvi gøre I ikke hvad han forlanger?“ Hver den, som høre disse mine Ord og ikke gør efter dem, skal ligne ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand; og en Skylregn nedfaldt og Vandløbene kom, og Vejrene blæste og stødte an paa samme Hus, og det faldt, og dets Fald var stort.“ Men hver den, som hører disse mine Ord og gør efter dem, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippe; og Skylregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Vejrene blæste og faldt an paa samme Hus, og det faldt ikke, thi det var grundfæstet paa en Klippe.“ Hvorfor? Fordi han gjorde, hvad Herren havde befalet ham.

Dette er de Sidste-Dages Helliges Tro; det er Jesu Kristi Evangelium. Mine unge Brødre og Søstre, saavel som de ældre, det gaar ikke an, at vi lade os nøjes med blot Kundskab om, hvad der er ret; men vidende hvad Ret er, maa vi gøre Faderens Willie, ihvad den monne være, ihvad han saa fordrer af os. Om vi kende, hvad er ret og hvad er Sandhed, maa vi gøre ret og følge Sandheden, til alle Tider

og under alle Omstændigheder, og aldrig give efter for Fristeren eller afvige fra den rettn Vej — den lige og snævre Sti, der fører os tilbage til vor Guds Naade.

Vi tro paa Gud, vor Frelser Jesus Kristi Fader, Himlens og Jordens Skaber og vore Manders Fader. Vi tro paa ham uden Forbehold, vi adoptere ham i vore Hjerter, i vor Tro og i vor ganske Sjæl. Vi vide, at han elsker os, og vi erkende ham som vore Manders Fader og vor Herre og Frelser, Jesus Kristi Fader. Vi tro paa den Herre Jesus Kristus, og paa hans guddommelige Mission som Verdens Frelser, ja vi tro paa den vidunderlige og herlige Frelse, han tilvejebragte for Menneskene. Vi tro paa ham, og dette er Grundlaget, hvorpaa vor Tro er bygget, og Hovedhjørnestenen i vor Religion. Vi ere hans formedelst Adoption, idet vi ere begravne med Kristus i Daaben, og ere fødte paany af Vandet og Manden ved at underkaste os Kristi Evangeliums hellige Ordinanser, hvorved vi nu ere Guds Børn, hans Arvinger og Jesus Kristi Medarvinger formedelst vor Adoption og Tro. Dette er, hvad jeg ønsker, at Zions Ungdom skulde erindre. Det er ikke nok, at I gaa under Navn af Sidste-Dages Hellige, naar I paa samme Tid i eders Udsærd, i eders Livs Wandel, i Ord og Gerning bære eder ad som Hedninge, som de Ugudelige og dem, som hverken tro paa Gud eller paa Jesus Kristus og hans guddommelige Mission. Det er ikke nok. Djævelen vil bedrage eder og lede eder paa Afveje og fordærve eder, dersom I ikke omvende eder fra saadanne Ord og Gerninger, som ikke stemme overens med, eller som stride imod det Evangelium, I have annammet. Der fordres et rent og dydigt Liv af eder. Kærlighed til alle Mennesker og til Gud fordres af eder under Kristi Evangelium. Kærlighed til eders Medmennesker, Tilgivelsens Aand og Medlidenhed for dem fordres af eder, saaledes som vi nu lære af Frelserens Bøn paa Korset: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre. Saaledes lader os tænke om vore Fjender; saaledes lader os bede for dem at de ikke maa aldeles fortabes, men at hans frelsende Naade og Kristi Evangeliums frelsende Kraft maa engang komme dem tilgode; at deres Hjerter maatte bevæges, at de maatte omvende sig fra deres Synder og oprette saa vidt muligt det onde, de have gjort, og blive lydige og saa deres Synder aftvættede ved Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse, udført af en, som har Myndighed til at forrette denne hellige Ordinanans.

Vi elste alle Mennesker. Vi have intet imod Menneslægten, og vil aldrig gøre dem imod, saalænge de lade os i Fred. Vi føre ikke Ordstrid med andre om deres Tro. Vi stride ikke med nogen om deres Kirker eller deres Trosbekendelser. Det er ikke vor Hensigt at gøre det, og det hører ikke til vor Mission. Lader dem tilbede hvorledes, hvad og hvor de behage, det er os uden Forstel. Vor Bligt er kun at gaa lige

frem og røgte vort Rald, prædike Evangeliet saavel ved et godt Eksam-
 pempel som ved vore Forfkrifter, og lade vort Lys saaledes skinne for
 dem, at de maatte kunne se Lyset saaledes, som Gud ser det, og annamme
 det, og vandre deri, om de ville, og vi burde altid være villige til at
 give Gud al Æren. Vi skulde føle os taknemmelige, om vi kunde være
 Redstaber i hans Haand til at udføre hans Gerning.

En af Brødrene, som talede idag, sagde, han vidste hvem der vilde
 lede denne Kirke. Jeg veed ogsaa, hvem der vil lede denne Kirke, og
 jeg kan fortælle eder, at det ikke vil blive nogen Mand, der vil lede
 Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, ligemeget paa hvilken Tid
 eller i hvilken Uddeling. Intet Menneske vil lede Guds Folk og hans
 Gerning. Han vil udvælge sig Mænd til at være Redstaber i sin Haand
 til at udføre sin Gerning; men Herligheden, Æren og Magten tilhører
 Faderen, som besidder Visdommen og Magten til at lede sit Folk og
 bevare sit Zion. Jeg er ikke den, der leder Jesu Kristi Kirke af Sidste-
 Dages Hellige, og jeg ønsker, at dette maa forstaaes. Intet Menneske
 har ledet Kirken. Joseph ledede den ikke, ejheller Brigham Young eller
 John Taylor, Wilford Woodruff eller Lorenzo Snow. Og Joseph F.
 Smith mindst af dem alle, leder Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages
 Hellige og aldrig vil. De vare kun Redstaber i den Almægtiges Haand
 til at udføre, hvad de gjorde. Gud gjorde det ved dem. Æren og Her-
 ligheden tilkommer ham og ikke dem. Vi ere kun Redstaber, som Herren
 kan vælge og bruge til at udføre sin Gerning ved. Alt, hvad vi kunne
 gøre, burde vi gøre for at staa dem bi i deres ansvarsfulde Rald, hvor-
 til Herren har kaldet dem. Men glem ikke, at Herren styrer dette Værk;
 det er hans og ikke noget Menneskes Værk. Dersom det havde været
 Joseph Smiths eller nogen af hans Efterfølgeres Værk, kunde det aldrig
 have bestaaet de mange Prøver, det har maattet gennemgaa; det vilde
 for længe siden være gaaet til Grunde. Men om det havde været et
 Menneskeværk, vilde det aldrig være bleven underkastet saadanne Prøver,
 thi hele Verden har været rustet imod det. Enhver af de saakaldte
 Evangelii-Forkyndere, der har hørt om det, har sat sig imod dette
 Værk, imod Joseph Smith og hver af hans Efterfølgere; og hele Verden
 har forenet sig med sine aandelige Ledere imod dette Værk. Men det
 var Guds Værk, og takket være han for det. Det er en Guds Kraft til
 Saliggørelse, og jeg ønsker, at de unge skulle annamme mit Vidnesbyrd
 om dette Punkt. Men skønt vi tilskrive Gud den Almægtige al Æren
 og Herligheden for Udførelsen af hans Gerning, lader os ikke ringeagte
 de Redstaber, han har udvalgt sig til at udføre sin Gerning ved. Lader
 os ære dem. Paa denne Maade ære vi Joseph Smith, men vi tilbede
 ham ikke. Vi tilbede Gud og paakalde hans hellige Navn, saaledes som
 Evangeliet lærer os, nemlig i Jesu Navn. Vi bede om hans Naade og
 om hans Betsignelse i Jesu Navn. Vi ere døbte i Faderens, Sønnens

og den Helligaands Navn, og saaledes blevne indlemmede i Guds Rige. Vi søge at adlyde Guds Søn og følge i hans Fodspor. Han vil lede os, og intet Menneſte vil lede hans Kirke. Dersom det nogenſinde ſkulde ſe, at et Menneſte med ſine Svagheder ſkulde lede Kirken, da ve den Kirke, thi den vilde da være ligesom Verdens Kirker, dannet af Menneſter, ledet af Menneſter, og ikke have Guds Kraft eller Frelſe og evigt Liv forbundet dermed, men kun menneſkelig Viſdom, Dmdømme og Intelligens. Jeg ynkes over Verden, thi ſaaledes er dens Tilſtand.

Gud velsigne eder. Gud velsigne diſſe unge Mænd og Kvinder. Jeg ſer i dem et Grundlag til Kraft, Tro, Ydmyghed og Yhdighed mod Guds Love. Hermed mener jeg Hellighedens Love, Attraa efter at følge hans Fodspor, ſom aldeles ikke ſyndede. Lad ham være vort Ekſempel; lader os følge ham ſaaledes, ſom han fulgte Faderen. og gøre det, ſom han har befalet os at gøre; da have vi intet at frygte.

Jeg ønſtede, førend Forſamlingen sluttedes, at ſige hvad jeg nu har ſagt. (Her bekendtgjorde Præſident Smith, at der var tabt et Guldbur). og ſagde: Her er nu en Lejlighed til at fyldeſtøre en af Evangeliets Fordringer. Hvem, der finder dette Ur, ſkulde give det til dets Ejer. Hvem, der finder Penge, ſkulde gøre ſig Umage for at finde Ejeren, og ikke ſelv beholde det. Vi burde aldrig tage det, ſom tilhører en anden, og altid ſøge at give hver det, ſom tilhører ham. Dette er et vigtigt Princip af det Evangelium, vi tro.

(Improvement Era.)

Ær Alderdommen.

Man tør vel gøre Regning paa almindelig Tilſlutning, naar man paaſtaar, at Ærbødighed mod Forældre og Lærere er Grundlaget for god Opdragelſe. Det er ikke alene Børnenes hellige Pligt at elſke deres Forældre, men allerede Bibelen opſtiller dette Bud ſom det højeſte: „Du ſtal ære din Fader og Moder.“ Naar vi møde et ungt Menneſte, der er ærbødig mod ældre Folk, høflig og forekommende mod enhver, og i ſin Dom viſer den Tilbageholdenhed, ſom det ſømmer ſig overfor dem, der har den større Erfaring, ſaa blive vi behagelig berørte af en ſaadan Optræden. „Høflighed er Genſkinnet af Sædelighed.“ Thi hvor ſand Beſtedenhed og ægte Sædelighed bor i Hjertet, der vil det heller ikke mangle paa hjærtelig Velvillie mod andre Menneſter. Der vil man heller aldrig ſaare nogen ved egenlig Uhoſflighed, og ikke gøre nogen noget ondt ved Raahed. Den indre Adel hos velopdragne Menneſter vil ogſaa præge ſig i det Ydre. Ærefrygten for Alderdommen vil i de ſenere Aar ſpære Børnene for mangt et uoverlagt Skridt, og vi ville gerne ſamſtemme i følgende Udtalelſer af en berømt Mand: „Vor Pietet overfor Forældrene har os over det lave og profane og over ſaa mangan en Anſtødsſten paa vor Livsvej.“

(3ll. Fam. Journal.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Lørdag den 1. September 1906

Dette hører til Mormonismen.

(Fra Deseret News 30. Juli.)

Vi tage os den Frihed at gengive følgende Paragraf fra „New York Observer“ (en indflydelsesrig presbyterianisk Journal), med denne Bemærkning, at om de Sandheder, den her forsvarer, bleve almindelig vedtagne af den kristne Verden, vilde de største Hindringer, der nu ligge i Vejen for Antagelse af Kristi Evangelium, saaledes som det forkyndes af de Sidste-Dages Hellige, ikke længer eksistere.

„Autoriteten for Religion maa ikke søges i Kirken alene, eller i Bibelen alene, eller i Fornuften alene, men i alle disse Kilder, for saa vidt de tjene som et Middel, hvorigennem den guddommelige Intelligens tilkendegiver sig og sin Villie til Menneskene. Myndigheden over alt levende er hans Villie, som er Giveren af alt Liv. Skaberen har Ret til at regere over Skabelsen. Derfor, hvad som helst, der fremstiller den højere, guddommelige Lov for Menneskene, er saa vidt autentisk. Om nogen som helst Prædikant forkynder Guds evige Sandheder, da taler han ogsaa, ligesom Jesus af Nazareth, som en, der har Myndighed, dog ikke saadan som Frelserens. Sandheden er den bydende Magt, paa hvad Maade den end gives til Menneskene. Fortrinlig som en Bærer af Sandhed til Menneskene staar Bibelen, der dog med dens rigtige Ublægning ikke modstrider intelligent og sund Fornuft, ej heller Videnskab, der virkelig er Videnskab. Meget af hvad der udgives for Videnskab, Filosofi og Fornuft er helt usikkert, og meget af det bliver taget tilbage igen efter nogle Dages eller Aars Forløb fra dets Indskydelse. Hvad der er nødvendigt, er da altid og i dens fulde Maal den Helligaands Gave, hvis Glæde og Hverv er, at lede de ydmyge og fagtmodige ind i al Sandhed.“

Det har været den almindelige Mening, at Bibelen var den eneste Autoritet, der kunde afgøre Spørgsmaal om Tro og Religionsfikke. Fornuften blev fordømt som noget oprørsk, der maatte holdes i Tømmen, saa at den ikke skulde lede Troen vild. Endog Videnskaben blev set hen til med megen Frygtagtighed. Den antagne Teologi erklærede en Gang, at Bibelen var bestemt til at være det allerjædste Uabenbaringsmiddel, og at den saaledes lukkede til for Uabenbarelse. (Størstedebelen af den kristne Verden er endnu af denne Mening.) „Det, som er skrevet“, blev Enden

paa al Modsigelse, som om der ikke kunde være nogen anden Sandhedskilde end det skrevne Ord.

Derfor var det, at da Joseph Smith kom frem og fortalte, at Himlen igen var aabnet, og den Almægtige atter havde talet ligesom fordem, han blev forkastet af den hele teologiske Verden uden at blive hørt, og han blev dømt som en Markstriger og Bedrager. Det blev den almindelige Mening, at han stolede mest paa sine Medmenneskers Ubidenhed, naar han fortalte dem, at Herren havde talet til ham og befalet ham at bringe et Budskab til Jordens Beboere; og fordi han ikke kunde nægte de Aabenbarelses, han havde haft, men forblev trofast til Enden, blev han dræbt, ligesom Profeterne i fordums Dage bleve dræbte af samme Grund. Paa den Tid var der ingen religiøs Journal, som turde eller vilde forklare for sine Læsere, at Autoritet for Religion maa findes ikke i Bibelen alene osv., men i alle Sandhedskilder, for saa vidt de tjene som et Middel, hvorigennem den guddommelige Intelligens tilkendegiver sig og sin Villie til Menneskene." Dette er et langt Skridt fremad fra den stinhellige Stilling, Religionslederne indtog for et halvt Aarhundrede siden, til den Indrømmelse, ovennævnte Journal har gjort, nemlig at Bibelen ikke er den eneste Autoritet i religiøse Spørgsmaal, men at det tillige „er den Helligaands Glæde og Hverv at lede de ydmyge og jagtmodige ind i al Sandhed." Hvorledes kunde de Sidste-Dages Helliges Tro med Hensyn til fortsat Aabenbaring fremstilles tydeligere? „Mormonismen" gør den religiøse Verden og har en større Indflydelse paa estertænkende Mennesker, end mange tro eller ere villige til at indrømme.

Hvad der behøves i vore Dage til guddommelig Vejledning, er jnst hvad der behøvedes alle andre Tider. Børnene behøve at høre Faderens Røst — tydelig og umisforstaaelig. Faarene behøve at høre den gode Hyrdes Røst, nu ligesom før. De behøve Føde og Bevogning. De behøve en ufejlsbar Leder. Videnskaben kan ikke give det Lys, der leder til evigt Liv. Den kan langtfra løse vor Eksistens's Mystier. Den er upaalidelig i mange af dens Slutninger, og modsiges een Gang, hvad den udgav for Sandhed en anden. Skrevne Beretninger ere langt fra ufejlsbare Opbevarere af guddommelige Sandheder og Aabenbarelses. Sprog ere ufuldkomne og foranderlige, og Oversættelser og Udtolkninger ere udsatte for alle den menneskelige Tanke's Fejlagtigheder. Derfor, hvis den Almægtiges Børn skulle kende Sandheden, maa de have den Mand, der leder ind i al Sandhed. Og hvor den Mand er, der findes Apostler og Profeter og alle de aandelige Naadegaver, der blev givet Menighederne i fordums Dage; thi den Helligaand virker ikke nu paa en ganske modsat Maade fra den, paa hvilken han dengang tilkendegav sig. Naar disse Sandheder anerkendes, vil „Mormonismen" bedre forståas.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Missionærer ankom fra Zion i god Behold den 15. August efter en behagelig Rejse paa Land og Hav, og de beskikkedes til de forskellige Konferencer som følger: til Aarhus Konference: Hans P. Olsen fra Fountaingreen og Carl M. Nielsen fra Logan, Utah; til Kristiania Konference: Høsea Berg og hans Hustru Julia A. Berg fra Tilden, Idaho; til Trondhjem Konference: John S. Piepgrafs fra Raymond, Canada, Christian Johnsen fra Fountaingreen, Utah og Lauritz P. Henriksen fra Parker, Idaho.

Flyttet. Hrum Larsen, fra Bergen til Aalborg Konference.

Cigarette Ondet.

Følgende Timinuttersforedrag, hvorom der fornylig berattedes i „Chattanooga Times“, blev holdt her i Chattanooga for Højskolens Studenter af Rev. D. R. Miller fra Washington, D. C., som er Oversekretær og Lovgivningsbestyrer ved National-Afholdsforeningen. Hans Bemærkninger pege saa bestemt paa den Del af „Visdomsordet“, der lærer, at „Tobak er ikke for Legemet, ej heller for Mavens; den er ikke til Nytte for Mennesket, men det er en Art for uadvortes Skade og alt sygt Kvæg, og bør bruges med Visdom og Omdømme“. Det beviser Rigtigheden af den Aabenbaring, Joseph Smith erholdt for 72 Aar siden. Foredraget er derfor nyttigt, baade for Vejledning og fordi det støtter Profeten Joseph Smith i den Stilling, han indtog med Hensyn til Tobakkens Brug. Hr. Miller bragte tre Bevisførelser imod Cigaretternes Brug saaledes:

1. Den skader Sindet. De giftige Varer, der tilsættes den i Cigaretten brugte Tobak, og ligeledes i Papiret hvori den er indhyllet, gør Drengen dvasst, søvniq og sløv. Den Dreng, der bruger Cigaretter, kan ikke følge med sin Klasse i Skolen, fordi hans Hukommelse er saa bedøvet og svækket, at han ikke kan fatte eller erindre, hvad han hører eller læser. Derfor taber han Lusten og Interessen for Skolen, og før eller senere hører op dermed. Mangen Dreng er endog bleven sindsyq ved Cigaretternes Brug. Den svækker hans Villiekraft og bedøver hans Omdømme om det rette eller det urette.

2. Cigaretten skader Legemet. Den svækker Hjertets Slag og gør det baade svagere og uregulært. Et sundt Hjerter er ligesom en stærk Pumpe, der pumper Blodet ud i alle Aarerne i hele Legemet, og slaar med en Regularitet som et Uhr. Men naar en Dreng begynder med at ryge Cigaretter, da tager Hjertets Bevægelseskraft Skade, og dets Slag mister baade sin Styrke og Regularitet; og hvad der skader Hjertet, skader selvfølgelig hele Legemet, og derfor burde undgaas. Da de For-

enede Staters Regering for nogle Aar siden hvervede Soldater til Krigen med Spanien, viste det sig, at de fleste af dem, der blev kasse-rede som udhygtige, vare henfaldne til Cigarettrygning. Ikke een iblandt ti af dem, der røg Cigaretter, havde et sundt Hjerte, og der var saaledes Titusinder af unge Mænd, der ved Syningen fandtes udhygtige til Tjenesten paa Grund af denne fordærvelige Vane. Dette alene burde være nok til at lede enhver fornuftig ung Mand til at afstaa fra denne Last, og aldrig igen stille et af disse „Søm til hans Liggiste“ i sin Mund. De have ærligt faaet dette Navn; thi de skynde ham til sin Grav, og jo flere Cigaretter han vil bruge, desto snarere vil han komme der.

3. Cigaretten staar i Vejen for Livets Lykke. Forretningsmænd paa alle Sider have faaet Øjnene aabnet paa dette Omraade og blive mer og mer overbeviste om Cigaretterns skadelige Følger paa Menneftet. Flere og flere ville ikke indlade sig paa at tage dem i Arbejde, der ryge Cigaretter, da de for en stor Del gør en Dreng uskicket til at gøre den bedste Tjeneste. Saaledes er en Drengs Lejligheder til at faa en god Plads, naar han forlader Skolen, formindsket betydeligt, hvis han bruger Cigaretter. Den Dreng, der ikke ryger, vil kunne indtage saadanne Pladser meget lettere, end den der ryger. Den unge Mand, der kommer først og højest op ad Stigen, der fører til Lykke, er den som aldrig bruger Cigaretten.

Præsident Roosevelt ryger aldrig Cigaretter; ej heller bruger han Tobak paa nogen anden Maade. Alle de Forenede Stater have udgivet Indstrækningslove mod Salg af Cigaretter; — de fleste forbyde Salg til Drengene under 16 Aar, og i nogle Stater endog op til 21 Aars Alderen. Bedre var det, om Forbudet strakte sig til alle under 21 Aar. Fem af Staterne have endog forbudt Fabrikationen og Salget af Cigaretter i deres Stater aldeles, og hver Stat burde følge disses Eksempel. Vor Forening klemmer nu haardt paa at faa en interstats Anti-Cigarette-Lov fremsført i Kongressen.

Bed Slutningen af sine Bemærkninger raadede han Pigerne til at se paa Cigarettrygningen som en Last og ydermere sagde, at ingen fornuftig Pige, som forstod den Skade, Cigaretten gør den unge Dreng, burde neblade sig til at lade en saadan ledsage sig paa Gaden med Cigarette i Munden.

(Elders Journal.)

Gud er sanddru, og vil ikke bedrage eller vildlede sine Børn, som bestrebe sig paa at være ham lydige. Han vil kundgøre sin Villie til dem, som i Ydmyghed og Oprigtighed bede ham derom.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 255.)

Mer end elleve Aar vare forløbne siden Korsfæstelsen, da Barnabas og Saul besøgte Kirken i Jerusalem, og medbragte de Hjælpeidler, Kirken i Antiochia havde sendt med dem. Vi kunne tænke os, at under deres Ophold her vare de Gæster hos Barnaba's Slægtninge, Johannes, Markus og hans Moder, Marie. Han var en ung Mand, meget hengiven og tilhneladende villig til at gaa hvor som helst for Herrens Sag. Medens Saul og Barnabas opholdt sig der hos ham, blev det bestemt, at han skulde gaa med dem tilbage til Antiochia. Hans kære Moder, Marie, blev trøstet af Apostlene i Adskillelsen fra saa elskværdig en Søn ved Tanken om det herlige Arbejde, i hvilket han skulde tage Del sammen med saadanne Medarbejdere, som disse, der stedse vilde være hans Ledjagere og Trøst.

15. Kapitel.

Barnabas og Sauls Tilbagekomst til Antiochia skete paa et meget interessant Tidspunkt. Staden skulde nu blive den næstvigtigste af Kristendommens Hovedstæder, og Udgangspunktet for Misionærsekspeditionen. Menigheden der skulde blive den første til at udsende Kristi Budbærere til Egne, hvor hans Navn endnu ikke var kendt. Den gamle Simon havde profeteret, at den spæde Jesus, som han dengang holdt i sine Arme, skulde blive et Lys for Hedningerne saavel som for hans eget Folk, nemlig Jøderne. Den opstandne Jesus havde befalet: „Gaa hen og lærer alle Folk.“ Peters Syn i Toppe var en Aabenbaring om, at der var Frelse for alle. Saul erindrede sit Syn i Jerusalem, da han hørte en Røst, som sagde: „Jeg vil sende dig langt bort til Hedningerne“; og han ventede paa, at Tiden skulde komme, da Herren vilde udføre sin Hensigt med ham. Kirken i Antiochia havde endnu ikke tænkt paa „Saul den Ombvendte“ som „Apostel Paulus“.

Efter han kom tilbage fra Jerusalem tilligemed Barnabas, vare de tilligemed tre andre „Profeter og Lærere“ de mest fremragende Mænd iblandt de Kristne. Medens de bad og fastede, fik de ved en Aabenbaring Herrens Villie tilkendegivet angaaende Begyndelsen paa Misionsarbejdet. I denne højtidelige Stund kom den Helligaand over dem i rigt Maal. Deres Bøn blev besvaret lige med det samme ved en Befaling, de fik: Udtag mig Barnabas og Saul til den Gerning, hvortil jeg har kaldet dem.“

Om der var andre af de Kristne, som deltog i denne Forhandling eller ikke, kunne vi være overbeviste om, at det var af stor Interesse for dem. Det gif dem dybt til Hjærte at sende disse to bort, som de mest elskede, og som var deres bedste Lærere og Ledere. Men de vare

ikke des mindre villige til at adlyde Befalingen for deres Skyld, som endnu ikke havde hørt Evangeliet forkyndt. En anden Dag, som de fastede og bade, blev Barnabas og Saul under Højtidelighed ordinerede og indviede til deres Gerning. Fra denne Stund blev Saul i en stærkere Betydning end forhen „Hedningenes Apostel“.

Hidtil have vi alene tænkt os Jerusalem som Udgangspunktet for Pauli Vandring; men nu maa vi tænke os Antiochia som saadant. Derfra gik han sammen med Barnabas og Markus paa sin første Missionstur, og det første Sted, de rejste hen til, var Den Cypern. Da Paulus forlod det Sted i Singongaden, hvor han saa ofte havde prædiket med saa meget godt til Følge, og hvor han havde saa mange kære Venner, havde han et stærkt Haab og Forventning om at udføre meget godt, begejstret ved den Tanke, at han var udsendt af den Helligaand.

Derksom man kendte Navnet paa det Skib, han dengang sejlede med, vilde det være de Kristne lige saa kært, som Navnet „Mayflower“ er for Amerikanerne. Det sejlede ned ad Drontesfloden, der slynger sig om kring Foden af høje Bjerge af Libanonkæden, og yder Frugtbarhed langs sine Bredder, der er begroet med Ranker og Figentraer, Myrte, Laurbær, Kristtorn og andre yndige Træer. Skibet bar den, som var større end Alexander eller Napoleon, hvis Gerninger have gjort de af Middelhavets Ryster bekendte i Historien, hvortil Paulus nu agtede at rejse, skønt med et andet Maal for Øje. Han søgte ikke at vinde sig selv Ære, men den, hvis Fartøj sejlede paa den galilæiske Sø, og som bragte Fred og Fryd til dem, der boede i Nærheden af dens Ryster. Paulus og hans Rejsefællemerter skuede nu det store Forbjerg, der rejser sig ud af Havet 5000 Fod. De kom snart til Seleusia, en Søstad lidt nord for Drontesflodens Munding.

Da de kom godt ud paa Havet, styrede de sydvest mod Cypern, hvis Bjærgtoppe kunde i klart Vejr ses fra Drontes. Dette var nu den Sø, Paulus siden sejlede paa mange Gange, og paa hvilken han fire Gange skulde lide Skibbrud, og paa hvis Bølger han skulde drive om en Dag og en Nat. Dog var dette kun en mindre Del af de Prøvelser, han skulde gennemgaa paa Sø og Land. De vare endnu skjulte for ham. Maar vi skulle se, hvorledes disse Ting kom over ham, skulle vi ogsaa høre ham sige: „Jngen af disse Ting kan bevæge mig.“ „Jeg holder ikke mit Liv selv dyrebart.“ „Jeg formaar alt i Kristus, som gør mig stærk.“ Da han muligvis var Enkemand og uden Børn, uden noget fast Hjem og med kun eet Formaal — det at fremme Herrens Værk og gøre sine Medmennesker godt — var han belavet paa at gaa hvor som helst, at være, at gøre, og at lide hvad som helst, der maatte hændes ham paa hans Missions Vandringer.

En gunstig Vind nogle faa Timer vilde føre Rejsefællefabet til Salamis, en Søstad paa Cypern, hvor Barnabas var bekendt fra sin

Barndom, og som Markus muligvis kendte som et Udflugtssted til sine Slægtninge. Ruinerne af dens Brygge, der endnu ere synlige, vidne om dens tidlige travle Liv. Da Barnabas der mødte Slægtninge og kristne Venner, var der ingen Tanke om vor Tid, naar en Kirke og Grotte, helliget til hans Minde skulde paamine den Rejsende om den Maade, hvorpaa han, som der siges, kom af Dage, nemlig at han blev myrdet af Nero og begravet nær Salamis.

Saa langt i vor Fortælling have vi talt om Barnabas og Saul, og dette har der været god Grund til. Barnabas er bleven kaldt „Sauls Opdager“. Vi erindre hvorledes Barnabas, da de Kristne i Jerusalem ikke vilde tro Beretningen om Sauls Ombvendelse, førte denne sin Ungdoms Ven og Kammerat i Tarsoz og Jerusalem frem for dem og udvirkede deres Tillid til den ombvendte Forfølger, hvem de nu ikke længer behøvede at frygte for. I deres Samarbejde i Antiochia og paa deres Mission med Hjælp til de Lidende i Jerusalem, samt paa deres Rejse hertil, havde Barnabas tilskyndende været Lederen. Og nu her paa Den Cypren, hans tidlige Hjem, vilde hans højagtede borgerlige Stilling og Landejendele, som han havde solgt for at hjælpe sine Medbrødre, stille ham højere i deres Agtelse, som kendte ham, end hans Kammerat, som var dem langt mindre bekendt.

Barnabas vidste, at Saul var en større Mand end han selv, og værdig at agtes højere; men han var derfor ikke misundelig; han var ydmyg ligesom Johannes den Døber, der sagde om Frelseren: „Han maa ophøjes, men jeg fornedres.“ Det var paa denne Rejse, straks efter de forlod Salamis, at vi finde Ordenen af deres Navne forandret. Tillige afslagde Saul nu sit jødiske Navn og lod sig kalde ved sit romerske, Paulus, maaste fordi hans Arbejde i Missionsfeltet ikke skulde være blandt Jøderne saa meget som blandt de romerske Hedninger. Derfor ville vi ikke længer sige Barnabas og Saul, men Paulus og Barnabas.

Efter at have forkyndt Guds Ord i de jødiske Synagoger i Salamis, fortsatte de tre Missionærer sammen deres Rejse; (thi Markus var nu med dem). De drog igennem Cyprens dejlige og frugtbare Sletter, der gav Den Navn af „den velsignede“, og gjorde den til et Udflugtssted for Handelsmænd fra Egypten, Fønicien og Lille-Asien. Men disse Missionærer tragtede ikke efter at berige sig med Dens „Korn, Vin og Olie“, der avledes i Overflod; ej heller med Diamanter, Edelstene, Sølv, Bly og Kobber, der fandtes i dens Floder og Gruber. De havde „uransagelige Rigdomme“, som de medbragte paa deres Vandring gennem Den indtil Baghos i den sydvestlige Del ved Kysten. Denne var Hovedstaden, og den romerske Guvernørs Residens.

Hedningerne her i deres Uvidenhed troede Den at være beskyttet af en hedensk Gudinde, Venus, som de ogsaa kaldte Cypria. De troede den Fabel, at hun var udsprungen af Havskummet. Hun var ingen Beskyt-

telse mod det onde, thi hendes Tilbedelse forøgede kun Befolkningens Ugudelighed, og ligeledes de Sofarendes og Besøgendes. Ugudeligheden var saa ondartet, at vi ikke kunne beskrive den her. Endog selve Gudsdyrkelsen i Templet var ledsaget af stændige Handlinger.

Det vigtigste eller mest søgte Tempel paa Den var i Paphos. Det var omgivet af smukke Lunde af dejlige Frugttræer, men dette mindede ikke Tilbederne om den sande og levende Gud.

Til denne ugudelige Stad kom Paulus, Barnabas og Markus at forkynde Frelse formedelst Jesus Kristus. Paulus skrev i et af sine Breve: „Ikke mange vise efter Rødet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme bleve kaldte“ til Kristus. De, som af Verden kaldes Store paa Grund af deres Magt, Rigdom eller videnskabelige Kyndighed, som oftest lægge mere Vind paa det, der kun hører til dette Liv, end de bekymre sig om det tilkommende. Dog er dette ikke altid Tilfældet. Der findes rige Mænd, lærde og mægtige Mænd, som ere hæderlige og store paa Grund af deres gode Gerninger og gode Karakter. En saadan blev romersk Governør, nemlig Sergius Paulus, som boede i Paphos.

Der synes at have været en Fremmed boende i hans Palads — „en Troldkarl, en falsk Profet, en Jøde, hvis Navn var Barjesus. Han kaldte sig selv Elinus, den vise, Troldkarlen. Han var en Bedrager, der foregav sig for at gøre Mirakler, hvorfor han fik mange Penge.

Sergius Paulus hørte Tale om Paulus og Barnabas og sendte Bud efter dem, thi han „ønskede at høre Guds Ord“ — ikke af Nysgerrighed, men fordi han ønskede at kende Sandheden, saaledes som de Kristne forkyndte den; thi han havde uden Tvivl hørt Tale om de Kristnes Tro. Elinas søgte at vende Governøren bort fra den Jøde, og fra Jesus, hvem han formodentlig vanærede og bespottede. Men Paulus satte ham haardt i Kette for denne store Synd. Paulus saa stift paa denne Løgner og Bedrager og sagde: „O, du Djævels Barn, fuld af List og al Skalkhed, al Retfærdigheds Fjende! Vil du ikke lade af at forvende Herrens de rette Veje? Og see nu Herrens Haand er over dig, og du skal vorde blind og til en Tid ikke se Solen. Men straks kaldt Daage og Mørke paa ham; og han gik omkring og søgte nogen, som kunde lede ham“. I dette Palads, hvor han havde øvet sine Troldkunster, ravede han nu omkring, som i et mørkt Fængsel.

Da Governøren saa, hvad var sket, troede han Pauli Ord og blev en Kristen. I Paphos, hvor den fordærvelige Gudinde, Venus, blev dyrket, blev der oprettet en Kirke af Jesu Efterfølgere. Han sagde ved en vis Lejlighed: „Salige ere de rene af Hjerte; thi de skulle se Gud“.

(Fortjætted.)

Solsystemets forunderlige Vandring.

Solen, som drager alle de omkring den bevægende Planeter med sig, er paa Vandring med en umaadelig Fart gennem Himmelfrummet. Maalet for dens Vandring, hvorhen den fører os, og hvilken Kraft, der driver den, veed ingen, siger Hr. W. G. Bell i „Windsor Magazin“. Men dens Fart er forstrækkelig: „Dog er det betydningsfuldt i dette umaalelige Rum, hvori de celestiale Koder bevæge sig — hvor Rum og Tid ere uendelige — at engang i Fremtiden, maaske mange Millioner Aar herefter, Himlen ikke vil have samme Udseende som nu, set fra denne Jord. Jordens Stilling overfor Stjernerne vil være bleven forandret. Vor Vandring gaar nu henimod Konstellationen Herkules, der findes i den nordlige Hvelving, og tiltrækker Opmærksomhed paa Grund af den prægtige Stjernegruppe, der findes i den — den klareste Gruppe af de nærmeste Stjerner paa Himlen.

Beviserne for denne umaadelige Vandring, Solen tager, hviler paa nogle af de nøjagtigste Undersøgelser i Astronomien. For længe siden blev det afgjort, at Fixstjernerne ikke vare uden Bevægelse i Rummet, men deres Bevægelser vare endog i nogle Tilfælde saa synlige, at de kunde maales. Derfor kom den Ide, at Solen, der kun er en Stjerne — og forholdsvis ikke meget stor — ogsaa vandrede i Himmelfrummet. Denne almindelige Bevægelse af Himmellegerne lader formode, at der er et vist Centrum, hvorom hele Universet bevæger sig, men som endnu ikke er opdaget. Engang tænkte Syvstjernen at være det Punkt, men dette kan nu let bevijes at være en Fejlstagelse, dog er denne Gruppe af stor Interesse.

Solsystemets Fart menes at ligge imellem en og tre danske Mil i Sekundet. Paa denne Bæse kan man gøre forbausende Udregninger. Den bedst kendte Stjerne paa Himlen er Sirius; den er den klareste af dem alle, og regnes at være circa 12,000,000,000,000 danske Mil borte. Disse Tal ere kun nærmelsesvis korrekte Maal paa det uendelige. Altsaa hvis Solen vandrer 3 Mil i Sekundet, vilde det tage mere end 125,000 Aar for at naa denne Stjerne. I Menneftets korte Tilværelse kan man altsaa ikke vente at se nogen Forandring paa Himlens Udseende.“

Indhold:

Bidnesbryd	257	Flytning	266
Or Underdommen	263	Cigarette Duet	266
Redaktionelt:		Sankt Pauli Levnedsløb	268
Dette hører til Mormonismen . .	264	Solsystemets forunderlige Vandring	272
Antomst og Bestikkelse	266		